Anul al 55-lea

EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

Nr. 168 Marţi 21 iunie 1938
12 Pagini P.

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

ABONAMENTE IN ŢARA pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. şi UNIV. LITERAR câte 220 lei ILUSTR. ROMÂNĂ şi UNIV.-SPORT câte 500 lei

DIRECTOR ŞI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

O coordonare necesară

Se ştie că există numeroase legi urmate de regulamente.

Fie că sunt prevăzute în acele legi, fie că necesitatea s'a simţit după punerea în aplicare a acestora, regulamentele completează, interpretează sau precizează înţelesul legilor.

De multe ori legile fiind prea sintetice, regulamentele sunt analitice, dispoziţiunile acestora luând proporţii mai mari de cât ale celorlalte.

Se întâmplă însă adesea că, fie din cauza insuficientei aprofundări a principiilor legiferate, fie din intenţiunea de a îndrepta lacunele presupuse, autorii regulamentelor modifică radical unele dispoziţii legale, adaogă la legi sau suprimă din ele.

A revenit totdeauna instanţelor judecătoreşti şi în special înaltei Curţi de casaţie să facă demarcaţiunea între dispoziţiile din regulamente care corespund legilor respective şi între cele care le depăşesc spiritul, principiile şi textele nesusceptibile de controverse.

Dar fie pentru că hotărârile instanţei supreme n'au caracter obligatoriu de cât atunci când sunt pronunţate în secţiuni-unite, fie pentru că instanţele de fond au socotit discutabile soluţiunile celei de casare, fie pentru că acestea n'au fost cunoscute îndeajuns, justiţia s'a găsit şi se găseşte în faţa multor procese având de obiect rezolvarea a diferite variante ale unui obiect unic, acela de a se şti dacă anumite dispoziţii din regulamente erau sau nu în cadrul legilor chemate să le completeze.

Un îndoit învăţământ se desprinde din acest aspect judiciar.

Pe de o parte, îndatorirea ca, cel puţin pe viitor, să se dea mai multă atenţiune elaborării regulamentelor, spre a se înlătura litigiile dăunătoare justiţiabililor şi defilarea înaintea instanţelor judecătoreşti a unui însemnat număr de litigii datorate numai controverselor create de nepotrivirile dintre dispoziţii legale şi regulamentare.

Pe de altă parte, necesitatea unei revizuiri a regulamentelor în vigoare şi punerea lor în acord cu legile respective potrivit soluţiunilor jurisprudenţiale, ceeace de asemeni ar evita multe procese şi ar decongestiona instanţele supraîncărcate.

In această privinţă, Consiliul legislativ este organul cel mai indicat să fie sesizat cu folos.

Majoritate de rezervă

Discursurile schimbă uneori convingerile, dar nu schimbă voturile. Incidentele parlamentare alimentează pasiunile politice şi cronicele ziarelor sau telegramele agenţiilor, dar nici ele nu schimbă temeinic situaţiile impuse de realităţi.

Desigur, incidentele recente din Franţa nu sunt dintre cele cari ridică prestigiul instituţiei parlamentare. Pasiunile politice le explică, dar nu le scuză. Aparenţele au în viaţa internaţională, ca şi în politica internă, un rol mai mare decât se crede. Politica trăeşte din impresii, tot atât cât din realităţi şi incidente ca acele recent petrecute în Camera franceză, sunt desigur regretabile, căci falsifică viziunea observatorilor străini şi dau o icoană inexactă a situaţiilor politice.

Pentru o dreaptă apreciere a situaţiei din Franţa sunt de aceia mai semnificative decât incidentele parlamentare, voturile date d-lui Daladier de Camera deputaţilor, cu prilejul închiderii anticipate a sesiunii parlamentare.

Camera, — ca şi Senatul francez — au votat în unanimitate legea pentru organizarea naţiunii în caz de războiu.

Doritor să aibă libertate de acţiune în timpul verii — în situaţia internaţională seriosă de azi — d. Daladier a folosit decretul de închidere al adunărilor legiuitoare mai devreme decât de obiceiu.

Graba cu care guvernul a închis sesiunea parlamentară a stârnit nemulţumirile grupului socialist şi comunist de la Cameră, cari au decis să voteze contra procesului verbal de închidere. Aceasta a provocat reacţiunea Federaţiei republicane a d-lui Louis Marin, ceeace a dat guvernului 375 de voturi, contra 241 de voturi ale partidelor socialist şi comunist. D. Daladier obţine astfel o majoritate nouă, din care lipsesc voturile partidului socialist— pentru prima oară în istoria de doi ani a Frontului popular.

Un alt vot semnificativ a avut loc în aceiaşi zi: Comisia de politică externă a Camerei a respins cu 18 voturi contra 4 şi 10 abţineri, moţiunea comunistă, prin care se cerea guvernului să nu restabilească controlul pe frontiera spaniolă.

Trei voturi, trei semnificaţii deosebite.

Pe chestiunea de interes obştesc a organizării naţiunii în caz de război, Franţa se regăseşte unanimă în votul Parlamentului. Pe o chestiune mărunţă de partide, guvernul trebue să-şi găsească o majoritate nouă la dreapta. Pe tema ideologică a războiului spaniol deosebirile de vederi reapar adânci, dar partidul socialist rămâne destul de conştient de interesele naţionale pentru a se abţine în loc de a vota contra guvernului.

In ciuda incidentelor regretabile şi a voturilor contradictorii de natură să dea vieţii politice a Franţei un aspect deosebit de realităţile ei profunde, un element nou se desprinde din şedinţa de închidere a Adunărilor franceze.

Necesitatea unirii şi cerinţele apărării naţionale au câpătat întâietatea asupra deosebirilor doctrinale şi divergenţelor de partid. Această necesitate a devenit atât de imperioasă încât în momentul, în care o criză de guvern riscă să fie provocată prin dislocarea Frontului popular, care rămâne baza parlamentară a cabinetului Daladier, acesta găseşte sprijinul imediat al dreptei. O asemenea conştiinţă a intereselor naţionale devine pentru guvernul francez de apărare şi unitune de astăzi o garanţie de durată şi îi înmulţeşte posibilităţile de acţiune. Această majoritate de rezervă va putea contribui şi în viitor ca majoritatea parlamentară să corespundă spiritului de unitune, care însufleţeşte astăzi aproape unanimitatea poporului francez.

Marile manevre aeriene franceze

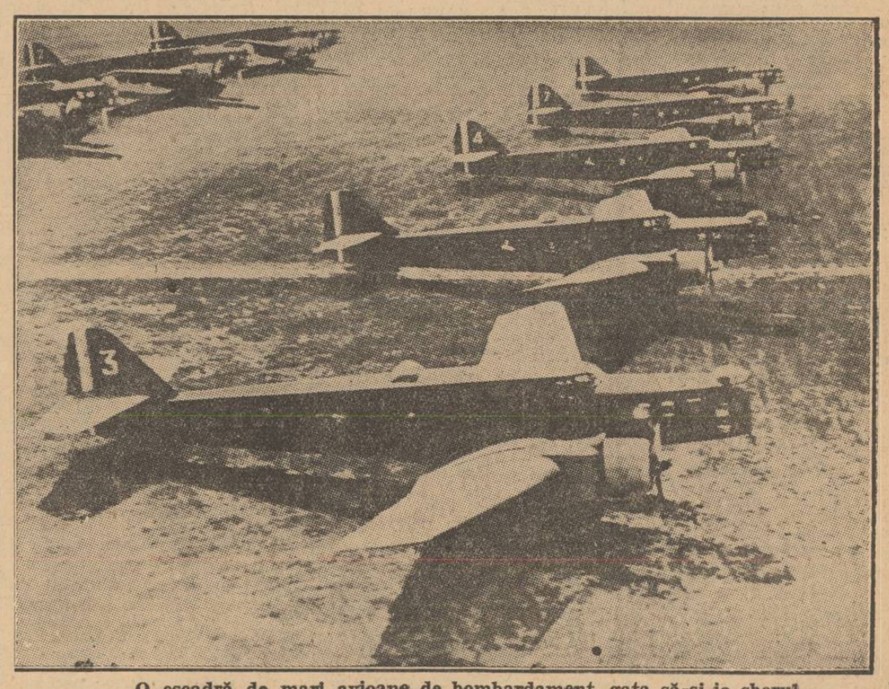

O escadră de mari avioane de bombardament, gata să-şi ia sborul

POTOPUL

OXO

Peste îngrozitoarea calamitate semănată de teribilele mijloace moderne ale războiului, imperiul chinezesc îndură acum chinurile unei catastrofe nemaipomenite: cea mai uriaşă inundaţie cunoscută în istoria sa.

Apele fluviului Galben au rupt zidurile ce constituiau zăgazurile pe care mâna omenească le pusese ca pavăză împotriva eventualelor revărsări; ieşind din albia sa, fluviul a năpădit ogoarele, satele, distrugând şi acoperind totul, inundând — până eri — 2500 de kilometri pătraţi cu două mii de sate, lăsând 700.000 de oameni fără adăpost şi omorând 150.000 de persoane.

Catastrofala revărsare e mărită neîncetat şi de apele fluviului şi de ploaia ce continuă să cadă cu neîntreruptă furie, iar dacă apele vor continua să crească încă 48 de ore, două provincii întregi, cu o populaţie de peste 40 milioane locuitori, vor fi aproape complet inundate.

Fiinţele omeneşti contau prea puţin în desfăşurarea forţelor războiului; secerate erau vieţile ostaşilor, gazele ucigătoare îşi trimeteau prin eter săgeţile morţii, dar ce însemnătate relativă mai au toate acestea, faţă de bilanţul sinistru recoltat pe urma deslănţuirii furioase ale elementelor naturii?

Potopul distrugător rade totul din calea lui şi acoperă cu valuri şi noroi gospodării, animale ori fiinţe umane, cari caută zadarnic refugiu pe întinsele câmpii încă scotropite încă.

Japonezii şi chinezii din regiunea potopită, au părăsit operaţiile militare şi în tăcerea nemaiîntreruptă de bubuiturile explozibilelor, se aud zgomotele apelor tumultoase ce-şi întind neîncetat stăpânirea în faţa căreia forţa şi ingeniozitatea omului, nu rezistă mai mult decât un muşuroiu de furnici sub talpa trecătorului.

Işi strigă la Cer disperarea neputincioasă, omul care-şi vede zdrobită munca sa, casa ce-i adăpostea copiii, ogoarele dela care aştepta roadă pentru ai lui; priveşte ca într'un coşmar, vedenia de Apocalips a cadavrelor de oameni şi animale, purtate de furia deslănţuită, cerând Divinităţii îndurarea care întârzie...

Nu e aci locul să cercetăm nici cauzele războiului de acolo, nici dacă mâini omeneşti înrăite de adversitate, au provocat dezastrul ce pune în pericol mii şi mii de vieţi.

Mintea celor de departe îşi închipue doar imensele proporţii ale cataclismului, dar cei de acolo, cei cari văd aevea conturate desnădejdea şi moartea pe câmpiile rodnice de altă dată, poate că vor înţelege tragica lecţie a Destinului.

Când astrul ceresc va străluci din nou în Imperiul lui Soare-Răsare, când binefăcătoarele lui raze vor usca urmele înecului şi vor reda pământului posibilităţile de rodire, când se vor usca şi lacrimile pentru cei trecuţi dincolo de viaţă, poate că, în sfârşit, vor fi pătrunşi şi oamenii de acolo ori de aiurea de necesitatea stabilirii unei înţelegeri, unui armistiţiu pentru pansarea rănilor morale şi trupeşti, pricinuite de ura ce întunecă extremitatea Orientului şi umbreşte orizontul cu pâcla incertitudinei.

I. VION

Discuţiile pentru ocrotirea oraşelor deschise din Spania

OXO

O întrevedere a d-lui Bonnet cu ambasadorul Angliei la Paris

Paris, 18 (Rador). — D. Bonnet, ministrul afacerilor străine, a primit azi după amiază în audienţă pe sir Eric Phipps, ambasadorul Marei Britanii, cu care a discutat chestiunile în legătură cu bombardarea oraşelor deschise din Spania.

Agenţia „Havas" crede că guvernul britanic are de gând să ia iniţiativa pentru a se pune capăt acestui procedeu crud. Se pare că se va constitui o comisiune internaţională de anchetă compusă din englezi, suedezi şi norvegieni, care, în cazul când se vor produce noui bombardări, se vor duce la faţa locului spre a constata dacă prin atac se urmărea distrugerea de obiective militare.

Luni dimineaţă se va da un comunicat în acest sens.

O PROPUNERE A D-LUI MUSSOLINI
Serviciul special al „Universului"

Londra, 18 (Radio Central). — „Daily Excelsior" anunţă că d. Mussolini a făcut Angliei o nouă propunere pentru realizarea unei destinderi în chestiunea spaniolă şi pentru accelerarea intrării în vigoare a acordului anglo-italian. Conform acestei propuneri, trupele italiene urmează să se abţină dela orice acţiune militară alături de trupele generalului Franco, dar să rămână totuş în Spania până la punerea în practică a acordului pentru retragerea voluntarilor străini.

Trupele italiene din Spania n'ar urma să intervină în lupte de cât în cazul când s'ar constata sosirea de noui contingente de voluntari străini pentru republicani.

FRANŢA IŞI RESPECTA ANGAJAMENTELE

Paris, 18 (Rador). — *Agenţia „Havas" transmite:*

„Le Populaire", într'un articol semnat de d. Leon Blum, scrie:

„Franţa respectă angajamentele sale în ceeace priveşte neintervenţia în Spania, în tot ce o priveşte direct. Astfel ea a refuzat totdeauna, orice s'ar spune, de a autoriza exportul şi furniturile de materiale de război. Dar ea s'a dezinteresat de punerea în executare a neintervenţiei. Desbaterea pe care comuniştii par atât de grăbiţi, să înceapă, nu ar putea să modifice situaţia de drept, pentru motivul destul de simplu, că ei n'ar fi găsit în Cameră o majoritate favorabilă denunţării acordului de neintervenţie. Aceasta nu putea să compromită situaţia. De aceia noi suntem decişi să perseverăm, atâta timp cât nu vor fi asigurate reciprocitatea completă, deplina echitate şi toată eficacitatea acordurilor de neintervenţie".

LUPTE INVERŞUNATE PE FRONTUL VALENCIA

Valencia, 18 (Rador).—Corespondentul agenţiei „Havas" transmite:

Pe frontul Valencia luptele continuă cu înverşunare.

Trupele naţionaliste caută să ajungă la şoseaua principală care leagă Castellon de Valencia.

La Villareal operaţiile militare au fost reduse în urma înfrângerii pe care au suferit-o naţionaliştii care au încercat să cucerească această localitate.

In zona Rio Mijares infanteria naţionalistă a dat mai multe atacuri, fiind sprijinită de aviaţie, artilerie şi care de asalt. După o mare luptă naţionaliştii au obţinut oarecare avantagii cu preţul unor mari sacrificii.

Un atac naţionalist în direcţia Burriana a fost respins.

Pe şoseaua Alcoronda republicanii au rezistat cu succes timp de zece ore, menţinându-se pe poziţii.

Comunicatul oficial naţionalist

Salamanca, 18 (Rador). — Corespondentul agenţiei „Havas" transmite următoarele:

Comunicatul oficial naţionalist declară că forţele naţionaliste au respins toate contraatacurile inamice date pe frontul Castellon.

In sectorul dinspre coasta Mediteranei inamicul a continuat să atace centrul liniei naţionaliste, adică localitatea Villareal. Naţionaliştii au trecut cu toate acestea dincolo de râul Mijares, ajungând la Almazora, unde au surprins şi pus pe fugă pe republicani, cari au părăsit numeroase cadavre. Au fost prinşi peste 1.000 miliţieni republicani.

Pe frontul Cordoba, în sectirul Penarroya, înaintarea naţionalistă continuă. Linia de cale ferată Almorchon-Belmez este tăiată.

In porţiunea de teren încercuită de naţionalişti au fost găsite 600 cadavre. Aci au fost făcuţi prizonieri 480 soldaţi guvernamentali.

Aviaţia naţionalistă a doborât în sectorul Villareal 3 avioane inamice.

AMBASADORUL SPANIEI NAŢIONALISTE LA LISABONA PREZINTA SCRISORILE DE ACREDITARE

Lisabona, 18 (Rador). — D. Nicola Franco, ambasadorul Spaniei naţionaliste la Lisabona şi fratele generalului Franco, a remis azi scrisorile de acreditare preşedintelui Carmona, de faţă fiind şi d. Salazar.

SCRISORI DIN LONDRA

OPINIA PUBLICĂ IN MAREA BRITANIE

de AUGUR

Londra, Iunie

Mai deunăzi, unul din cititorii noştri din Paris, care prin funcţiunea pe care o ocupă, are acces la informaţii importante, şi care ar trebui să fie sigure, mi-a spus la telefon pe un ton grav: „Aflăm că opina publică britanică e foarte excitată". „Din ce cauză?" am răspuns noi. „Din pricina bombardărilor din posturile spaniole ale vaselor marinei dv. comerciale". Am declarat că nu era acesta cazul şi că opinia publică în această ţară a rămas absolut calmă, acordând încredere deplină d-lui Neville Chamberlain, pentru ca d-sa să facă cele ce se cuvin, spre a proteja nteresele pavilionului britanic. Interlocutorul nostru ne spuse, politicos, că ne crede, dar am avut impresia că nu ne credea decât pe jumătate.

Cu o zi mai înainte, alt cititor, telefonând, tot dela Paris, ne-a vorbit despre un discurs pe care d. Eden trebuia să-l ţină în seara acea chiar şi care „ar face situaţia d-lui Chamberalin imposibilă". Am răspuns că, într'adevăr, d. Eden trebue să vorbească alegătorilor săi, dar că nu credem că discursul său ar putea avea efectul pe care-l prevedea informatorul nostru. Motivul pe care-l dam era că d. Eden, ca politician prudent, se va feri să distrugă puntea între partidul conservator şi el însuşi. Şi în cazul acesta, ca şi în cel dintâi, interlocutorul nostru scoase o exclamaţie care părea că exprimă o satisfacţie absolută, dar aveam impresia că ne bănuia, pur şi simplu, că am minţit

In amândouă cazurile, evenimentele ne-au dat dreptate: opinia publică nu s'a alarmat de incidentul bombardărilor din Spania, şi tot aşa n'a simţit nici o emoţie în faţa discursului d-lui Eden, care, dealtminteri, s'a ţinut strict în limitele unei corectitudini perfecte. Bineînţeles, ne pare bine că am avut dreptate. Totuşi, trebuie să fie ceva detracat în sistemul informaţiilor care pleacă din Londra spre lumea întreagă, dacă astfel de impresii, ca acelea pe care le-am citat, pot să ia naştere în spiritele cele mai echilibrate. Să vorbim deci de ceeace reprezintă în adevăr, opinia publică în Marea Britanie.

In fond, evenimentele politicei externe, în existenţa normală a massei engleze nu au importanţa pe care o posedă în celelalte ţări din Europa. Aceasta se datoreşte, probabil, poziţiei noastre insulare, precum şi existenţii „la noi, a unor interese imperiale, necunoscute de celelalte naţiuni. Dealtmin-

(Continuare în pag. 2-a)

Solidarism profesional

Printre numeroasele capete de acuzare ce se pun în sarcina regimului partidelor nu lipseşte nici acela de a fi politicianizat şi destrămat viaţa organizaţiunilor profesionale. Este învinuit vechiul regim—şi pe drept cuvânt—că n'a cruţat independenţa şi n'a respectat libertatea de mişcare şi de auto-conducere a acestora; că a aruncat în mijlocul lor sământa rea a dihoniilor de partid şi a goanei după voturi, îndepărtându-le de la grijile şi ţelurile profesiunei respective şi remorcându-le cu totul la tăvălugul mizeriilor politicianiste. De aci împărţirea în nenumărate bisericuţe politicianiste a comercianţilor, a meseriaşilor, a lucrătorilor, a contabililor, în capul cărora tronau câţiva gălăgioşi, roşi de gândul parvenirii şi gata la orice combinaţii transacţionale; de aci vântul uscăciunii şi al desbinării care a cuprins viaţa organizaţiunilor profesionale oficiale (Camere de comerţ, de agricultură, de muncă, cu uniunile respective), care, în loc de foruri înţelepte şi utile, în care să se desbată problemele şi să se apere interesele profesionale, deveniseră sau simple anexe biurocratice aflate la ordinele ministrului de resort sau—ceea ce era şi mai trist—adevărate arene de sterile agitaţiuni şi încăerări.

Nu-i de mirare, atunci, dacă elementele serioase şi bine intenţionate s'au ţinut deoparte, iar ţara a fost lipsită de o viaţă profesională vie şi activă, care, sprijinită pe o reţea puternică de organizaţiuni adecuate, să cuprindă şi să oglindească exigenţa şi năzuinţele tuturor ramurilor de producţie, existenţa şi năzuinţele naţiunei pe şantier.

Organizarea şi solidarizarea energiilor active ale ţării în cadrul intereselor profesionale a-bia acum îşi dibue formele de cristalizare.

O asemenea năzuinţă şi o asemenea dibuire am putut descifra, cel puţin, în cuvântarea noului preşedinte al Camerei de comerţ şi industrie din Bucureşti, rostită cu prilejul instalării recente a nouei comisii interimare. Schiţând nevoile comerţului şi mai ales spiritul şi tendinţele, care trebue să însufleţească activitatea acestui aşezământ profesional în viitor, noul preşedinte a ţinut să sublinieze necesitatea imperioasă de a se înlătura fărâmiţirea mişcărilor profesionale şi de a se asigura solidarismul constructiv şi de ordine.

„Să ne strângem rândurile—a cerut d-sa. Divergenţele, disensiunile adversităţile sunt pasiuni care trag în jos energiile creiatoare ale spiritului omenesc".

Foarte bine spus. Numai unirea şi organizarea în cadrul intereselor profesionale şi având drept călăuză supremă armonizarea intereselor corporative cu interesele superioare şi permanente ale statului, pot asigura echilibrul forţelor şi normala lor desvoltare, pe care să se sprijine în viitor năzuinţa de propăşire materială şi morală a întregei naţiuni.

H. I.

D. W. Swietoslawski doctor „honoris causa" al Universităţii din Bucureşti

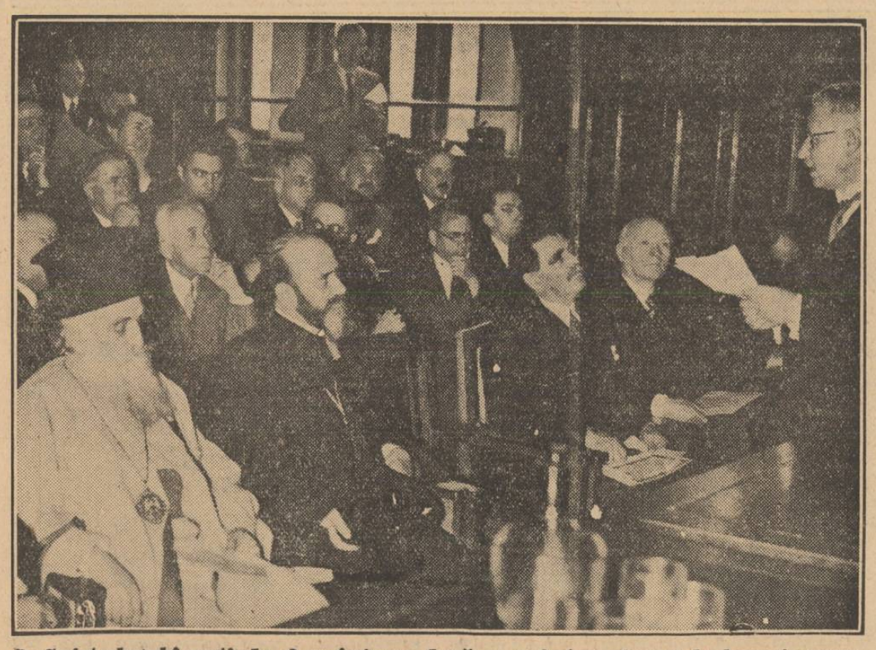

D. Swietoslawski rostindu-şi cuvântarea după ce a fost proclamat dr. honoris causa.

In corpul ziarului:

Ridicarea autonomiei primăriilor de sectoare

Municipiul Bucureşti va avea un buget unic

ŢĂRANUL ŞI VITELE LUI

de A. CORTEANU

Cine călătoreşte la epoca asta prin ţară, observă că şanţurile şi zona şoselelor, sunt pline de vite mari şi mici cari pasc iarba crescută din belşug în urma ploilor din luna Mai. Islazurile sunt rase şi rădăcina erbii depe ele, e îmbătrânită şi uscată parc'ar fi toamna târziu. Dacă n'ar fi şanţurile şi zona şoselelor, ţăranii n'ar avea unde-şi hrăni vitele, până după seceratul păioaselor, când scapă la mirişti. Această rezervă de păşune dealungul drumurilor mari, este o adevărată binefacere pentru ţărani şi pentru vitele lor. Ea nu există însă, de cât pentru că ministerul de comunicaţii nu are destule fonduri pentru întreţinerea tuturor şoselelor. Dacă toate şanţurile ar fi desfundate, curăţate şi nivelate pentru scurgerea apelor din ploi şi dacă zona şoselelor ar fi şi ea curăţată de burueni şi de erburi, spre a servi numai la întreţinerea drumului, atunci ţara ar câştiga, fără îndoială, şi ca înfăţişare şi ca înlesnire de comunicaţii, dar ţăranii ar pierde o reservă de păşune pe care în epoca aceasta până la seceriş, nimic n'o poate înlocui. Secerişul deschide vitelor ţărăneşti miriştea. Dar şi această rezervă a miriştelor, există numai pentru că ministerul de agricultură nu are mijloacele necesare de a impune aplicarea unei reguli elementare în agricultură: întoarcerea miriştilor îndată după seceriş. E destul deci să privim un moment lucrurile din punctul de vedere al ţăranului, spre a înţelege numai decât că civilizaţia şi progresele ţării, strâmtorează pe ţăran şi îi reduc mijloacele lui de existenţă. Multora li se va părea foarte curioasă, dacă nu direct falşă, această constatare. Şi cu toate acestea, lucrurile aşa stau, şi oricine se poate convinge de realitatea lor. Autorităţile noastre, în dorul lor lăudabil de a introduce cât mai repede şi mai complet semnele şi mijloacele civilizaţiei apusene în ţara noastră, neglijează partea aceasta delicată a repercusiunii reformelor şi măsurilor civilizatoare, asupra vieţii ţăranului. Din această cauză se întâmplă că pe măsură ce progresează ţara, ţăranul e tot mai strâmtorat.

Problema agriculturii ţărăneşti şi a superiorităţii proprietăţii mici, asupra celei mari, e desbătută cu pasiune în cercurile politice şi în cele de specialitate agricolă. Se face însă o confuzie, fără îndoială involuntară, dar o confuzie care întunecă toată problema. Ţăranul nostru n'a fost niciodată agricultor în sens apusean, adică om care trăeşte, el şi familia lui, din produsul vânzării recoltelor lui. Ţăranii noştri vând şi ei ceva produse agricole, dar numai cei

(Continuare în pag. 2-a)